

TSUNAMI

V/1

1988

Lenka

§ § §

Až pokřtím lásku

Až oslovím něhu

Až dám jméno prostoru

Až nazvu to nic

co dělí naše těla

Až napomenu čas a

on se začervená

... pak Tě dokážu

pojmenovat

-----/Iveta/-----

R a d o s t

Jdu ranním mrholením.
Ulice plné tučňáků,
brodících se v loužích
starostí.
Jsi ještě obalena
rojem snů,
ale když si tě uvědomím spící
nebo spatřím na ulici,
aniž bys tušila,
rozprostře se ve mně pocit
prostý smutku.
Snad proto, že jsi na světě
taky trochu pro mne.

/Josef Kráčn/————

R a n ě

Nejvíce schůzek, srazů a setkání v Brně se uskutečňuje na dvou místech. Jednak na "roli" pod hodinami/pro neznalé brněnské hantýrky do-
dávám, že "rola"=hlavní vlakové nádraží/ a pak na "čáře" u Starožitností/"čára"=ulice Česká/.
No a právě tam jsem tuhle čekal na jednu sleč-
nu. Protože jsem přišel příliš brzy, krátil jsem
si dlouhou chvíli, jak se dalo. Nejdříve jsem
prostudoval výkladní skříň zmíněného obchodu,
zkonstatoval, že některé obrazy tam vystavené
bych namaloval taky/akorát, že já bych za ně ne-
dostal deset tisíc/, pokochal se pohledem na jan-
tarové šperky pamatující snad ještě doby, kdy
nad městy nevisel mrak smogu a v řekách tekla
čistá voda. Potom mou pozornost upoutalo něco
jiného. Přímo na rožku ulice stojí totiž takový
ten velký válec se stříškou, co se na něj lepí
nejrůznější plakáty a oznámení. Zběžně jsem oči-
ma přelétl několik koncertů, naopak důkladně
nastudoval programy kin a dal se do čtení na-
bídky představení brněnských divadel. A tam jsem
to objevil.

Při pohledu zblízka se totiž ukázalo, že me-
zi řádky tištěnými jsou ještě řádky další, ruč-
ně psané. Nejruznější vzkazy. Některé tužkou, ji-
né perem, jedny krasopisne, druhé jako od kocou-

ra. Nebyly sice určeny mé osobě, ale neodolal jsem a začeti se do nich. Byl zrovna začátek prosince, a tak se z nich dala vyčlenit např. kategorie tzv. vzkazů mikulášských: "Mauglí, sraz v 17.00 zde, Mikuláše i cukroví máme." Anebo: "Zdar, Jirko, mám dneska mikulášskou, čekáš marně. Nemůžu se dostavit." Další informace mě jakožto člena Českého svazu ochránců přírody náležitě poplašila: "Klokane, omlouvám se. Sklátila mě zákeřná choroba. Vydra." Má to snad znamenat, že chřipková epidemie pronikla už i do světa zvířat? S tím by se snad mělo zavčas něco dělat! V programové nabídce Mahenova divadla byly výzvy zase jiného druhu: "Juřine, článek o elektrárnách žádoucí. Z.", "Venoo, ihned dodej materiál do technika! Z.". Představoval jsem si, jak se pod rouškou noci plíží do těchto míst redaktor Z. s tužkou v ruce a písemně aktivizuje houfec svých dopisovatelů, a neboť uzávěrka čísla se kvapem mýlí a šéfredaktor začíná běsnit. Jeden minidialog mě pro změnu poučil, jak se s úspěchem balí děvčata: "Jitko, máš v sobotu večer čas/bruslit/? Pavel." a odpověď: "Pavle, a co v neděli? Jitka.". No, řekněte sami, není to geniálně prosté? V létě můžete dát do závorky místo bruslení třeba plavání. Byly tam

i nápisy vícejazyčné. Jako třeba tento: "Jiříku, FAHRST DU NACHT PRAG UM FREITAG?" Skupina nápisů žadonicích. Příklad: "Evčo, 1 lístek - prosím, Máca. Nechyběly ani takřka zoufalé výkřiky: "Mlži! Co děláte? Co zkoušky? Já mám první 22.12.. Držte pěsti. Piště! Hortenzie."

I známost se dá prostřednictvím plakátu, oznamujícím, že Ivan Hlas vystoupí s programem Nahlas navázat: "Hledáme 4 muže na oslavu Silvestra. Jsme 4 opuštěné." A zřejmě své spoluslevitele našky, neboť pod tímto inzerátem byla stručná, ale jasná nabídka: "V pátek v Legii."

Bylo tam toho moc. Nejvíce na programech divadel. Ty se totiž vyměňují jednou za měsíc, takže adresát má dost času na to, aby řádky mu určené včas objevil. Horší zkušenosti jsou zřejmě s programy kin /výměna po čtrnácti dnech/ a vůbec nejnespolehlivější jsou v tomto směru různé jednorázové akce. U těch člověk nikdy neví, kdy je letopis přelepi. A tak mě napadá - nebylo by možné, aby se vybralo několik ploch, kam se plakáty vylepí a čas od času se na ně vylepil arc. čistého papíru? Informace pro zasvěcené by byly pěkně pohromadě a okolní plochy by zůstaly ušetřené.

A propos, nemáte náhodou u sebe tužku? Potřebuji napsat vzkaz jedné slečně, že jsem na ni onehdy na "čáře" hodinu marně čekal.

/Bohán/

THE PLAY
ABOUT LOVE
/ H R A O L Á S C E /

DÁŠ MI PUSU ?

Dej mi pusu

dej mi pusu

dej mi ...

SLÍBILS MI MILOVÁNÍ

Slíbils mi milování

to bylo včera ale teď

na moje pousmání

mi odpoví jen prázdná zeď

MECHCI TĚ

Máš pro mě jen výčitku

To jsi Ty celý nespravedlivý

přehlédls mě jak vizitku

prý já jsem slepá jen Ty bedlivý

JEŠTĚ TĚ NECHCI

Mám na krajíčku alzičky
a Ty si vedeš stále svou
všal zlost se vejde do lžičky
začnu se bavit touhle hrou

A TY SE CHCEŠ USMÍŘIT ?

Tak sis polknul i z mé lžičky
tváříš se hezky kysele
ukrýváš svůj smích pod víčky
a hrdě pláču vesele

ZDRÁHÁNÍ

Že by jsi konečně pochopil ?
á nebo se vzdáváš bez boje ?
Nabídnutou dlaň jsi uchopil
a co dál Tak nasaď kola na oje

KOLO SE UZAVÍRÁ

Už je mi dobře ve Tvém objetí
blahopřeji k Tvému vkusu
naše hra má nás opět v zajetí:
dej mi pusu,dej mi pusu ...

/Standa/

* * *

Ve školní brašně
neali jsme svou vimu
A tajně chodívali na
zmrzlinu
Smáli se světu, lásce, hříchu
Vždyť naše láska byla k smíchu

Dotyky rtů a horké spánky
daly nám štempl do občanky
Známe už svého citu triky
ze školních besed s odborníky

Na intru přišla doba zrání
i bezhlavého milování
Teď v proudu, který nečeká
učíš se mít rád

člověka

-----Iveta-----

Železnice ŽIVOT

rovnoběžky se sbíhají v nekonečnu
koleje pod koly lokomotiv
už si tak nevšímáme krásy kolem nás
ohýnek lásky málem zhas
spěcháme do betonů do putyk
nasávat věčný ztráty
tebe nesmím ztratit !
neujížděj !!!
/bublínky spěchají k hladině/
mám svoje informace
honím se s tebou po nekonečných dálnicích
hledám tě v moři čerstvých brázd
podzim
copak už nejsi ?

krásko o čem přemýšlíš ?
o lese o prázdných ulicích
o letnách zápedech slunce
o prachu který se usadil na plicích ???
sama o sobě ?
/rudé vlčí máky utíkají před kouřem
z komínu elektrárny/
ty se jen smutně díváš
řekni
co píšou v novinách ?
proč jen stojíš a posloucháš svého walkmana?
proč nic neříkáš ?
jsi kouzelná když si ráno češeš vlasy
proč přitom počítáš peníze ?
jsi z toho všeho tak smutná
přírodu svázali
ale vůni pryskyřice nemůžou zakázat !

-----Mauglí-----

K r u h

Motor zhasl a vůz tiše klouže po posledních metrech staré okresky. Zastavuji ho na jejím okraji, i když vím, že tady by nikomu nepřekážel, ani kdybych ho nechal uprostřed. Přes ramena přehazují větrovku, vstupuju a po zvyku zamýkám dvířka.

Podvečerná nálada se zvolna vkrádá za límec, trochu spadaneho listí šustí pod nohama. Vlastně tady nemám co dělat, chodili jsme sem jen spolu. Jenže tenkrát nikdo nevěděl, že ode mne odjíždíš naposledy, brácho...

Zapaluju cigaretu. Kolikrát jsem si slíbil, že nebudu kouřit? S prvním douškem kouře se v hlavě rozjíždí kolotoč vzpomínek, řetěz myšlenek jako vlak, o kterém předem víš, kam dojede. Tenhle skončil zaražený ve břehu příkopu Žilkovského kopce v jednu hodinu v noci...

Ten auták byl vlastně můj, brácho. Potom, co umřel táta, sis ho často půjčoval. Dopadlo to nakonec tak, že když jsem ho potřeboval já, tak jsem ti musel zavolat.

Scháším mezi stromy a sotva znatelnou známou pěšinou sestupuju k pobřežním skalám. Dnes tudy asi nikdo nechodí. Ilona tady byla taky tenkrát poprvé. A naposled, já vím. Říkala ti Robine a potom zůstala spát u mě. Všechno bylo tenkrát naposled.

Hladina, která prosvítá mezi stromy, se mi dnes zdá temnější. Ještě na chvíli se mi ztratí v Tunelu, a potom se již přede mnou rozloží v celé své kráse zhasínajícího dne. Tady jste tenkrát stáli jako tmavý stín, snad šťastní. Říkali jsme mu pro sebe Tiché jezero, a Ilona byla tvoje holka. Jenže večer pila červené se mnou.

Ty jsi byl vždycky paličák, brácho. Kdyby jsi nechtěl jet domů, mohl jsi teď být živý. A ten večer jsi měl vztek. Zbytečně, bráško; do dneška jsem svobodný, a nemyslím, že by ze to mohla ta tvoje smrt. Ilona byla fajn holka, snad tě měla ráda. Ale věděla jako já, že nemá cenu tě přemňovat, abys zůstal. Snad měla jet s tebou, kdo ví...

Zatímco krátká písčitá pláž rychle tmavne, zapaluju si už počtvrté. Tys byl od vojny nekurák. Škoda, možná by tě cigareta v tu ~~skví~~ chvíli uklidnila. Alespoň kafe sis měl ještě dát. Ale ty jsi bouchl dvířky a červené koncovky mého auta zmizely v zatáčce. O hodinu později řvaly gumy v zatáčkách Žilkovského kopce.

Neměl jsi mi to dělat, brácho. Představuju si tě v posledních sekundách tvého života a během tří let je ta představa stále jasnější. Vidím tvé soustředěné tmavé oči a vztekle stažené rty vidím tvou oblíbenou khaki košili, odřené džíny pod volantem, ruce sebejistě vedoucí vůz v serpentýnách. Nevyšlo ti to, brácho. Chlapi od nehodovky ti spočítali osmdesátikilometrovou rychlost v okamžiku nárazu. Z toho auta, které teď stojí tam nahoře na krajnici, zbyla tehdy jen půlka. Měl jsem tě rád, brácho, copak to nechápeš? Přes tvou prudkou povahu, přes to, žeš mi přebral mou jedninou holku, přes to, žeš měl v životě víc úspěchů než já. Ale někoho jsem měl, rozumíš? Někoho, s kým jsem mohl kecat, chlastat, jezdit na hory. Teď mám jen ten auták tam nahoře. Nechal jsem si ho, i když lidi říkali, že je poznamenaný...

Malý křížek pod skalou kousek od vody něříká nic. Vidím ho po třech letech poprvé. Vlastně tady nemám co dělat. Zhasnu cigaretu a filtr schovám k ostatním do kapsy. Vracím se tou pěši-

nou jako naposledy s tebou a s Ilonou. Jen za
Tunelou se ještě otočím. Je už téměř tma. Zdá se
mi, že vidím na břehu dva stíny v objetí...

Není to od tebe hezké, že jsi u Tichého jeze-
ra beze mě, bráško.

/ Dědek /

Ubývání - Josef Hrách

Když se jednou rozbije mládí,
jako váza roztřísknutá o chodník,
střepy se rozletí a roky pádí,
zkroucené bolestí a nebo nevšimavě,
protože spěcháme
a nemáme myšlenky seřazené v hlavě.
Až strneme, že někdo schází
a kolem žádné teplo,
jen náledí frází -
potom se ozve střep,
zadrženy kdesi pod žebry.
S rozechvělými prsty potají,
vyjímáme ten kousek duhy.
Barvíme vzpomínkami všední dny,
které nás jako struhačla krouhají.

. . .

Snad přijde jednou mezi nás
ten,co umí odpouštět i chyby.
Snad každý s jeho příchodem
bude mít touhu plnit své sliby.
Ne nemyslím,že to bude Bůh,
bohové bývají zlí i krutí,
pouze člověk umí splácet dluh
i prominout dluh,není-li zbytí.
Snad přijde jednou mezi nás,
nebuďe to ani žádný světec,
nepromluví z něj svatý hlas,
nepřivede ho,jak zázrak,slepec.
Objeví se náhle,nečekaně,
a pravděpodobně vzejde z nás,
zmizí rychleji než s jítrem laně,
ale to už bude kouskem v každém z nás.

/ Standa /

.....

zvěsti zvěsti zvěsti zvěsti zvěsti

z Klášterce....

okresní soutěž Mladá próza, Mladá poezie:

Včelka: 2. místo v poezii v kategorii dospělých + čestné uznání ze prózu

Lenka: 1. místo v poezii s mírovou tematikou + čestné uznání za prózu

celostátní soutěž v recitaci-Duchcovský viadukt

Žabža/Gábina/ - 1. místo ve své kategorii /do 18 let/ + celkové vítězství v této soutěži

zvěsti zvěsti zvěsti zvěsti zvěsti

ukázky poezie vybrány ze sbírek:

Otevřený svět odnikud nikam - Mauglí

Bez nadpisu - Iveta

Verše lovce létavic - Staněs

Akupunktura - Josef Hrách

TSUNAMI

ročník V., číslo 1

odpovědná redaktorka:

Lenka /Alena Tučimová, Zahradní 216,

43151 Klášterec nad Ohří,

tel.935765/

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasí-
lejte na její adresu

toto číslo vyšlo 13.3.1988